

Sygn. akt IX Ca 242/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Charukiewicz (spr.)
Sędziowie:	SO Dorota Ciejek SO Krystyna Skiepmo
Protokolant:	sekr. sądowy Ewelina Gryń

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2015 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. N.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 11 grudnia 2014 r., sygn. akt I C 691/14,

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sygn. akt IX Ca 242/15

UZASADNIENIE

Powód A. N. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. kwoty 12.135 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

W uzasadnieniu podał, że pozwany dotąd nie wypłacił w całości odszkodowania za szkodę spowodowaną przez sprawcę ubezpieczonego w zakresie OC u pozwanego, poprzestając jedynie na wypłacie kwoty 5.235,23 zł, w której zawiera się zwrot kosztów holowania w kwocie 184,50 zł. Podniósł, że pozwany bezzasadnie zakwestionował wysokość

kosztów naprawy samochodu w kwocie żądanej pozwem i kosztów wykonania kosztorysu naprawy w kwocie 295,20 zł. Zdaniem powoda wypłacona przez pozwanego kwota jest znacząco zaniżona.

Pozwany (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że prawidłowo obliczył i wypłacił powodowi całe należne odszkodowanie. Zakwestionował prywatny kosztorys dołączony do pozwu. Wskazał, że im wyższy jest wiek pojazdu oraz jego przebieg, tym większy jest poziom zużycia jego części i mechanizmów. Wysokość odszkodowania powinna zatem obejmować niezbędne, ekonomicznie uzasadnione wydatki.

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.839,46 zł z ustawowymi odsetkami od kwot: 7.544,26 zł od 10 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty i 295,20 zł od 16 maja 2014 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie powództwo oddalił. Przyznał biegłemu sądowemu J. B. wynagrodzenie w kwocie 266,91 zł, które nakazał wypłacić z zaliczki wpłaconej przez pozwanego. Zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.301,79 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 7 listopada 2012r. powód uczestniczył w kolizji drogowej, której sprawca posiadał obowiązkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. O kolizji pozwany został zawiadomiony przez powoda w dniu 9 listopada 2012r.

W wyniku kolizji doszło do uszkodzenia pojazdu powoda marki B. (...). Koszt naprawy tego pojazdu wyniósł 12.594,99 zł brutto. Przy naprawie uwzględniono wyłącznie ceny oryginalnych części, w tym części zakupionych poza siecią ASO oznaczonych symbolem Q, z uwagi na niedostępność innych części dobrej jakości. Odrzucono części alternatywne pochodzące od innych producentów oznaczone symbolami PJ, PT, P i gorsze. Wartość części zamiennych wyłącznie o symbolach O i Q (części pochodzące od tego samego producenta rozprowadzanych poprzez: sieć ASO – O, czy przez innych sprzedawców - Q) wyniosła 7.083,17 zł, zaś po powiększeniu o normalia 141,66 zł = 7.224,83 zł netto.

Powód w związku z koniecznością weryfikacji stanowiska pozwanego odnośnie kosztów naprawy poniósł koszty sporządzenia kosztorysu w kwocie 295,20 zł.

W ocenie Sądu Rejonowego do obliczeń należało przyjąć cenę zakupu części oryginalnych poza siecią ASO, skoro tam cena była niższa. Poszkodowanemu przysługuje roszczenie odszkodowawcze pomimo niewykonania naprawy. Uzasadnione było zweryfikowanie twierdzeń pozwanego o wysokości szkody prywatnym kosztorysem. Odsetki przysługują powodowi od następnego dnia po upływie 30-dniowego terminu od zawiadomienia o szkodzie, natomiast co do żądania zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy, od następnego dnia po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją powód w części oddalającej powództwo ponad kwotę 7.839,46 zł tj. co do kwoty 3.644,50 zł z ustawowymi odsetkami od tej kwoty oraz w części orzekającej o kosztach postępowania tj. objętej punktami II i IV wyroku.

Skarżący zarzucił wyrokowi naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz pozbawioną waloru wszechstronności ocenę materiału dowodowego i w konsekwencji sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym w postaci opinii biegłego, polegającą na przyjęciu, że do obliczenia kosztów naprawy pojazdu powoda należało przyjąć użycie tańszych części oryginalnych, dostępnych poza siecią ASO o statusie Q i w konsekwencji, że koszt naprawy to 12.594,99 zł, podczas gdy z opinii biegłego wynika, iż nie do zweryfikowania jest dostępność wskazanych przez niego części Q w konkretnym miejscu i czasie (w tym w listopadzie 2012r.), a dodatkowo z opinii biegłego nie wynika od jakiego dostawcy pochodzą wskazane w raporcie optymalizacji części zamienne, zaś te w zakresie których biegły wskazał na deklarację firmy (...), nie były dostępne dla pozwanego z uwagi na fakt, iż firma ta sprzedaje części jedynie firmom motoryzacyjnym określonych kategorii i tylko tych podmiotów dotyczą oferowane przez w/w firmę ceny.

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części, tj. w punktach II i IV i uwzględnienie powództwa także co do kwoty 3.644,50 zł z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od 10 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie, wskazując na bezzasadność zarzutów w niej podniesionych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną tych ustaleń dokonaną przez Sąd Rejonowy.

Nie jest zasadny zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z w art. 233 § 1 k.p.c., ocenił je według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Zarzut naruszenia powyższego przepisu wymaga wskazania, które zasady oceny dowodów zostały naruszone i w jaki sposób oraz jaki miało to wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Jedynie wykazanie istotnych błędów logicznego rozumowania, sprzeczności z doświadczeniem życiowym lub pominięcia dowodów prowadzących do odmiennych wniosków może doprowadzić do oceny naruszenia przez sąd art. 233 k.p.c. (wyrok Sądu Najwyższego z 22 września 2005 r., sygn. akt IV CK 86/05, Lex nr 187100).

Ocena mocy i wiarygodności dowodów mogłaby być skutecznie podważona w postępowaniu odwoławczym tylko wówczas, gdyby wykazano, że zawiera ona błędy logiczne, wewnętrzne sprzeczności. Uchybień takich w dokonanej przez Sąd Rejonowy ocenie dowodów nie sposób się dopatrzeć.

Fakt powstania szkody, jak również odpowiedzialność pozwanego – zakładu ubezpieczeń, co do zasady nie były w sprawie sporne. Również zakres prac koniecznych do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji drogowej nie był kwestionowany. Spór między stronami sprowadzał się wyłącznie do ustalenia wysokości powstałej szkody, a tym samym należnego stronie powodowej odszkodowania. Strona powodowa kwestionując wyłącznie zasadność przyjęcia dla ustalania odszkodowania cen „części oryginalnych nabytych poza ASO”, podniosła w tym zakresie zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 k.p.c.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z art. 822 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Wysokość odszkodowania należy ustalać według zasad określonych w art. 361 k.c. i art. 363 k.c.

Skoro odszkodowanie pieniężne ma pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to jego wysokość powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem (stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego itd.) odpowiada stanowi pojazdu przed uszkodzeniem.

W ocenie Sądu drugiej instancji przyjęcie przez Sąd Rejonowy wysokości odszkodowania w oparciu o ceny części oryginalnych pochodzących spoza sieci sprzedaży producenta było uzasadnione. Części sygnowane znakiem „Q” produkowane są zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi, ustalonymi przez producenta pojazdów danej marki .. (...) jakości tych części zaświadcza producent, podobnie jak zaświadcza producentowi pojazdu, że części dostarczone do jego sieci serwisowej spełniają określone standardy produkcyjne. Zastosowanie takich części w pełni przywróciłoby stan pojazdu powoda sprzed wypadku pod każdym istotnym względem, a wydatki te byłyby celowe i ekonomicznie uzasadnione. Powód również miałby realną możliwość dokonania przywrócenie pojazdu do stanu

poprzedniego przy użyciu części oryginalnych pochodzących spoza sieci sprzedaży producenta. Okoliczność ta wynika jednoznacznie z opinii biegłego. Biegły wskazał, iż części oryginalne można również nabyć poza siecią sprzedaży producenta. Są one powszechnie dostępne. Fakt, że niektóre z tych części można nabyć w drodze sprzedaży wysyłkowej nie zmienia oceny, że są one dostępne i uszkodzony ma realną, a nie tylko hipotetyczną możliwość przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego. Należy zgodzić się ze stanowiskiem biegłego i Sądu pierwszej instancji, że w praktyce daną część można nabyć czy to indywidualnie, czy za pośrednictwem warsztatu naprawiającego pojazd.

W związku z powyższym zarzuty powoda należało uznać za niezasadne, zaś zgłoszone w apelacji wnioski dowodowe oddalić, jako nie mające wpływu na treść rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Mając zatem na uwadze wskazane wyżej okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w wyroku.

O kosztach procesu za instancję odwoławczą orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 3 i § 12 ust 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (j.t. Dz. U. z 2013, poz.490), zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.